

Katedra trestního práva

Posudek oponenta na práci Mgr. Davida Verneru „Příprava k trestnému činu“

Předložená práce je přehledně a logicky členěna do úvodu, 5 základních kapitol a závěru. Vnější úprava práce je velmi pěkná. Okruh použité literatury, zahrnující vesměs toliko tuzemské autory, je v zásadě přiměřený zvolenému tématu. Po formální stránce splňuje předložená práce požadavky na ni kladené.

Autor si za téma své práce zvolil problematiku rozhodně netradiční, která představuje jeden z elementárních teoretických institutů základů trestní odpovědnosti. Jedná se o problematiku bezesporu náročnou na zpracování, a to nejen z důvodu samotné její obtížnosti a teoretického ukotvení, ale též proto, že jde o problematiku odbornou literaturou poněkud opomíjenou, vyžadující pečlivou analýzu judikatury a obecněji orientovaných prací. Analyticko-syntetická metoda, o kterou se autor většinou opírá, odpovídá vytyčeným cílům práce.

Po stručném úvodu, ve kterém autor charakterizuje cíl a zaměření své práce, se nejprve věnuje místu přípravy v systému trestního práva. Důvody trestnosti přípravných jednání jsou postiženy správně. Souhlasit lze rovněž s rozбором typických přípravných jednání a s jejich odlišením na straně jedné od jednání přípravě předcházejícím a na straně druhé od pokusu. Klíčové mezníky vývoje právní úpravy jsou identifikovány výstižně. Sluší snad jen připomenout, že i za existence obecné trestnosti přípravy představovala tehdejší judikatura významnou aplikační restrikcí. Souhlasit třeba s výhradami, které autor vznáší k tendencím po konstrukci předčasně dokonaných trestných činů, což je ve zřejmém rozporu se snahami o omezení trestnosti přípravy.

Samostatnou kapitolu autor věnuje problematice nezpůsobilé přípravy, která se stala zvláště palčivou v souvislosti s opuštěním formálně-materiálního pojetí trestného činu. Odlišení případů absolutní a relativní nezpůsobilosti, resp. důvodů nezpůsobilosti, je celkem zdařilé. Záslužně je zde věnována větší pozornost sporné otázce trestnosti v případech nezpůsobilého subjektu (speciálního, konkrétního), resp. trestnosti nezpůsobilé přípravy vůbec. Nelze se ubránit dojmu, že i za existence formálního pojetí trestného činu se teorie i judikatura uchylují ke stejným stanoviskům, jako za předchozí právní úpravy, byť jinak formulovaným, resp. dovolávajících se jiných institutů, což není výtka ale konstatování.

Další kapitola práce se zabývá otázkami zániku trestnosti přípravy. Výklady zde podané třeba akceptovat, a to včetně názoru na možnost zániku trestnosti v případě jednotlivých útoků pokračujícího deliktu, resp. v názoru na posuzování tzv. ukončené přípravy.

V navazující kapitole se autor věnuje problematice trestání přípravy, včetně otázek upuštění od potrestání a mimořádného snížení, resp. mimořádného zvýšení trestu odnětí svobody a uložení výjimečného trestu.

Velmi cenná je pak kapitola pátá, ve které autor identifikuje nedostatky současné právní úpravy přípravy v trestním zákoníku. Třeba přisvědčit, že přísný požadavek akcesority účastenství ve spojení s omezenou trestností přípravy vede v některých případech k přinejmenším problematickým důsledkům. Pokud jde o důsledky opuštění (formálně) materiálního pojetí trestného činu, pak s nimi se teorie i praxi již více či méně úspěšně vypořádaly. Příléhavé je upozornění na paradox záležející v trestnosti nepřekažení beztrestné přípravy k některým trestným činům.

V závěru své práce autor stručně a výstižně shrnuje poznatky a závěry, ke kterým ve své práci dospěl.

Celkově lze předloženou práci hodnotit jako velmi zdařilou. Autor prokázal skutečně hlubokou znalost zvolené problematiky, a to včetně dalších teoretických souvislostí i včetně praktických interpretačních a aplikačních obtíží. Zvláště třeba vyzdvihnout velmi dobrou práci s literárními a s dalšími prameny, včetně zdařilé excerptce a interpretace relevantní judikatury. Velmi pěkné a kultivované jsou formulační a vyjadřovací schopnosti autora. Konečně třeba kladně hodnotit schopnost autora soustředit se na teoretické a praktické problémy ve zkoumané materii a jeho snahu po řešení. Pouze na okraj si lze postesknout, že se autor více nevěnoval zahraničním zdrojům.

Předložená diplomová práce splňuje požadavky kladené na rigorózní práci a doporučuji ji uznat jako práci rigorózní.

V Praze dne 13.11.2018

JUDr. Rudolf Vokoun, CSc.
oponent